

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/58/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6213010290
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6213010290.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a sudcov JUDr. Jána Bobora a Mgr. Rudolfa Ďurtu v trestnej veci obžalovaného R. T. za prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. na verejnom zasadnutí dňa 2. septembra 2015 o odvolaní okresného prokurátora vo Veľkom Krtíši obžalovaného R. T. proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 8T 124/2013 zo dňa 25. 5. 2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresného prokurátora a obžalovaného R. T. **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 8T 124/2013 zo dňa 25. 5. 2015 bol obž. R. T. uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa dopustil tým, že dňa 10. 6. 2013 o 08.50 h na ceste I/78 v kilometri 158.8 vo Veľkom Krtíši v smere Dolné Plachtince - Lučenec, ako vodič osobného motorového vozidla zn. Mercedes, EČ: X.-XXX Z., rýchlej zdravotnej služby Falck, počas prevozu detskej pacientky na ošetrovanie do nemocnice pred príchodom na križovatku ciest pri obchodnom dome Billa používal zvláštne výstražné zvukové znamenia a svetlá, pričom nedbal na potrebnú opatrnosť voči iným účastníkom cestnej premávky a jazdil rýchlosťou 70 km/h, ktorá nebola primeraná situácii v cestnej premávke, nakoľko z autobusového nástupišťa vľavo od obvineného vychádzal na cestu autobus, ktorý zakryl výhľad obvinenému na priechod pre chodcov zľava, cez ktorý prechádzala J. X. nar. X. XX. XXXX a v dôsledku neprimeranej rýchlosti obvinený nestihol včas vozidlo zabrzdiť a na priechode pre chodcov v smere k obchodnému domu Billa v svojom jazdnom pruhu zrazil poškodenú, ktorá utrpela zranenia úrazovo krvácajúci šokový stav pri roztrhnutí hrudnej srdcovnice so stratou krvi mimo cieвне riečisko do pohrudničných dutín, otvorenú zlomeninu kosti pravého predkolenia, zlomeninu hrudnej chrbtice, zlomeninu panvovej kosti, na následky ktorých zranení zomrela v NsP Veľký Krtíš o 10.06 h, obvinený svojím konaním porušil ustanovenie § 16 ods. 1, § 40 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonom.

Za to bol odsúdený podľa § 149 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, 3 Tr. zák., § 56 ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výške 1 000,- eur. Súčasne podľa § 58 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol mu uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Rovnako tak podľa § 287 ods. 1, 2 Tr. por. obžalovanému prvostupňový súd uložil povinnosť poškodenému a to VŠZP, a.s., krajská pobočka Banská Bystrica, Skuteckého 22 škodu vo výške 102,47 eur.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd o uznaní viny a uložení trestu odôvodnil tým, že po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že konanie obžalovaného ako vodiča motorového vozidla nemalo charakter závažnejšieho protiprávneho konania, ako má na mysli ust. § 138 písm. h Tr. zák. a preto súd obžalovaného uznal vinným len z ust. § 149 ods. 1 Tr. zák. a nie aj ods. 2 cit. ustanovenia. K takémuto záveru súd dospel najmä s poukazom na výsluch znalca na hlavnom pojednávaní dňa 21. 5. 2015, ktorý konštatoval, že vodič vozidla RZP reagoval na vzniknutú

situáciu včas, že jeho reakcia bola primeraná okolnostiam premávky. Rýchlosť pohybu vozidla, ktoré bezprostredne pred dopravnou nehodou a aj v mieste zrážky bola v súlade s internou smernicou č. 702 spoločnosti Falck. Rýchlosť vodiča RZP - obžalovaného prekročovala maximálnu rýchlosť len o 12 km/h, pri ktorej mohol vodič nehode zabrániť a preto nemožno takéto konanie obžalovaného kvalifikovať ako závažné porušenie dopravných predpisov. Podľa názoru prvostupňového súdu len za predpokladu, že by rýchlosť vozidla bola podstatne vyššou, ako určuje smernica, by bolo možné vysloviť nespochybniteľný záver usvedčujúci obžalovaného zo závažného porušenia dopravných predpisov. S poukazom potom na túto právnu kvalifikáciu v súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prihladol prvostupňový súd najmä na doterajšiu bezúhonnosť obžalovaného, ako aj jeho dobré hodnotenie zo strany zamestnávateľa a aj z miesta bydliska. Zdôrazňuje tiež, že súd má za to, že obžalovanému postačuje za toto protiprávne konanie, ktorého sa dopustil, uložiť trest nespojený s odňatím slobody, kde podľa jeho názoru, na prevýchovu bude postačovať uloženie peňažného trestu. Prihladol pritom i na jednu poľahčujúcu okolnosť a to v zmysle ust. § 36 písm. j) Tr. zák., t.j. že obžalovaný doposiaľ viedol riadny život a rovnako tak prvostupňový súd konštatuje, že nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť a preto za použitia ust. § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. uložil obžalovanému peňažný trest vo výške 1 000,- eur a pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený v súlade s ust. § 57 ods. 3 Tr. zák. uložil obžalovanému i náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorý trest považuje za zodpovedajúci okolnostiam prípadu, osobe páchatel'a, ako i následkom dopravnej nehody. Vo vzťahu k neuloženiu trestu zákazu činnosti prvostupňový súd konštatuje, že v predmetnej veci treba predovšetkým poukázať na spôsob spáchania činu obžalovaným, keď na tragických následkoch nesie v podstatnej miere vinu najmä nebohá poškodená. V danom konkrétnom prípade motorové vozidlo, ktoré riadil obžalovaný, je podľa názoru prvostupňového súdu prakticky výrobným prostriedkom obžalovaného a pri uložení trestu zákazu činnosti by bolo neprimerane zasiahnuté do jeho sociálnej situácie ako živiteľa rodiny, pretože by stratil zamestnanie. V tejto súvislosti potom prvostupňový súd z hľadiska princípu úmernosti represie neuložil obžalovanému trest zákazu činnosti. V konečnom dôsledku potom, keďže uznal vinu obžalovaného a tohto zaviazal i nahradiť poškodenému a to VŠZP škodu vo výške 102,47 eur, ktorú poškodený špecifikoval v nákladoch spojených s poskytnutím špecializovanej ambulantnej starostlivosti v sume 97,44 eur a lekárskej služby prvej pomoci v sume 5,03 eur.

Proti tomuto rozsudku bezprostredne po jeho vyhlásení podal odvolanie okresný prokurátor, ktoré neskôr doplnil prostredníctvom svojho písomného podania. V písomných dôvodoch odvolania okresný prokurátor uvádza, že podáva odvolanie jednak do výroku o vine, ako aj výroku o treste. Zdôrazňuje pritom, že konštatovanie prvostupňového súdu o tom, že konanie obžalovaného nemalo závažnejší charakter a neporušilo závažným spôsobom dopravné predpisy, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Podľa jeho názoru jednoznačne vykonaným znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že k dopravnej nehode došlo porušením povinnosti zo strany vodiča a to tým, že jednak nedbal na potrebnú opatrnosť voči iným účastníkom cestnej premávky a jednak prekročil povolenú rýchlosť a tým porušil ust. § 16 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, porušenie ktorej vodiča ako účastníka cestnej premávky treba považovať vždy za porušenie dôležitej povinnosti, nakoľko spravidla porušenie tejto povinnosti má za následok vznik ťažkého, resp. smrteľného následku na živote a zdraví účastníkov cestnej premávky. V tomto smere mal teda, podľa názoru okresného prokurátora, súd obžalovaného uznať za vinného tak, ako bola podaná obžaloba, t.j. v zmysle ust. § 149 ods. 1, 2 Tr. zák. Rovnako tak okresný prokurátor uvádza v písomných dôvodoch svojho odvolania, že sa nestotožňuje ani s výrokom o treste, nakoľko obvyklá prax súdov pri ukladaní peňažných trestov sa týka väčšinou menej závažných prečinov majetkového charakteru, prípadne u prečinov narušujúcich občianske spolunažívanie, avšak takýto druh trestu vzhľadom na spôsobený následok nie je možné ukladať pri spôsobiť smrteľného následku aj s poukazom na ust. § 34 ods. 1, 4 Tr. zák. Zdôrazňuje pritom, že peňažný trest vo výmere 1 000,- eur nemôže v žiadnom prípade pôsobiť, či už na obžalovaného vzhľadom na jeho symbolický charakter a už vôbec nie z hľadiska generálnej prevencie na ďalších účastníkov cestnej premávky. Práve naopak, ukládanie takýchto miernych trestov nemôže v žiadnom prípade odradiť páchatel'ov od páchania obdobnej trestnej činnosti. Pokiaľ pri dopravnej nehode bol spôsobený smrteľný následok je toho názoru, že neprichádza do úvahy ustúpenie od uloženia trestu zákazu činnosti. V každom prípade by takýto trest mal byť uložený a je vecou súdu ako využije rozpätie trestnej sadzby od 1 do 10 rokov. Zdôrazňuje tiež, že obžalovanému mal byť uložený podmienený trest odňatia slobody na primeranú skúšobnú dobu a zároveň aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu minimálne jedného roka. Podaním odvolania sa domáha zrušenia rozsudku prvostupňového súdu vo vine a treste s tým, aby obžalovaný Peter Veterník bol uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm.

a) Tr. zák. a aby mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody na primeranú skúšobnú dobu a zároveň i trest zákazu činnosti v trvaní jedného roka.

Rovnako tak proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný a to v zákonom stanovenej lehote, ktoré neskôr doplnil prostredníctvom písomného podania svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný uvádza, že so záverom prvostupňového súdu ohľadom viny, ako i trestu sa nestotožňuje, pretože sa necíti byť vinným zo vzniku dopravnej nehody s tým, že nenesie žiadne zavinenie na tragickej udalosti, ktorej následkom bola smrť dôchodkyne. Zdôrazňuje pritom, že bol vodičom špeciálneho vozidla, kde neplatí na pozemných komunikáciách obmedzenie rýchlosti, že viezol pacienta, ktorý bol v bezprostrednom ohrození života, kde veliteľom vozu bol lekár, ktorý mu prikázal zapnúť zvukovú a svetelnú signalizáciu po vyhodnotení zdravotného stavu pacienta ako vysoko rizikového a akútneho. Ďalej zdôrazňuje, že bol povinný poslúchnuť príkazy vedúceho posádky, čo aj urobil, pričom dodržal aj smernicu interného charakteru zamestnávateľa, ktorá obmedzovala jeho rýchlosť vozidla v obci na 70 km/h a rovnako tak poukazuje na skutočnosť, že všetci účastníci cestnej premávky, t.j. chodci, ako aj motorové vozidlá zastali a umožnili prejazd sanitky, okrem chodkyne, ktorá bola účastníčkou nehody v cestnej premávke. V tejto súvislosti akcentuje skutočnosť, že táto chodkyňa pred vstupom na vozovku sa nepresvedčila o tom, že prichádza sanitné vozidlo a nereagovala ani na zvukové a svetelné výstrahy, pričom sama mala možnosť zabrániť kolízii so sanitkou, keby sa presvedčila o prichádzaní sanitky a keby nevstúpila na prechod pre chodcov, resp. zastala, čo táto neurobila. Ďalej v odôvodnení svojho odvolania obžalovaný uvádza, že sám nemal možnosť vyhnúť sa chodkyňi, pretože po ľavej strane stál autobus a po pravej strane bol obrubník so železným zábradlím, kde by pri kolízii s autobusom, resp. zábradlím mohlo dôjsť k oveľa horším následkom, aj vzhľadom k možnému prevráteniu sanitky. V tejto súvislosti vyslovuje názor, že jeho reakcia bola primeraná z hľadiska reakčného času, avšak pri predmetnej rýchlosti nebolo možné zastaviť sanitku preto, že chodkyňa vytvorila náhlu a nepredvídateľnú prekážku. V tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že ako vodič sanitky nemohol predvídať, že autobus, ktorý bol na zastávke v podstate zastane čiastočne v ľavom jazdnom pruhu a tým zabráni celkovému výhľadu na prechod pre chodcov. V konečnom dôsledku potom poukazuje na skutočnosť, že spoločnosť Falck, a.s. vyhodnotila jeho správanie a plnenie si pracovných povinností tak, že nezistila žiadne porušenie jeho povinností, nakoľko naďalej pracuje pre túto spoločnosť aj po dopravnej nehode, od ktorej uplynulo už vyše dvoch rokov s tým, že doteraz nebol trestne stíhaný, že je bezúhonný, žije riadnym spôsobom života a stará sa o rodinu. V konečnom dôsledku poukazujúc najmä na horeuvedené dôvody sa domáha, aby odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a obžalovaného spod obžaloby oslobodil v zmysle ust. § 258 písm. a) Tr. por., pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol trestne stíhaný.

Tak krajský prokurátor, ako i obžalovaný zotrvali na týchto stanoviskách na verejnom zasadnutí.

Krajský súd v Banskej Bystrici na základe podaných odvolaní v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, s tým, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Po postupe v zmysle tohto ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že tak odvolanie okresného prokurátora, ako i odvolanie obžalovaného nie sú dôvodné.

V prvom rade krajský súd konštatuje, že táto trestná vec už bola predmetom rozhodovania senátu krajského súdu, kedy krajský súd uznesením pod sp. zn. 4To 93/2013 zo dňa 21. 1. 2015 zrušil pôvodne oslobodzujúci výrok rozsudku prvostupňového súdu a tomuto vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Týmto rozhodnutím krajský súd zaujal svoje stanovisko k úplnosti zisťovania skutkového stavu, kedy prvostupňovému súdu uložil, čo má ešte v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní vykonať a jednak krajský súd zaujal i svoje stanovisko k právnej kvalifikácii konania. Po vyhodnotení dokazovania na hlavnom pojednávaní, ktoré bolo vykonané po vrátení veci odvolací súdom na doplnenie dokazovania, možno konštatovať, že prvostupňový súd sa dôsledne riadil týmto rozhodnutím odvolacieho súdu. Možno teda konštatovať, že prvostupňový súd vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné pre spravodlivé a riadne rozhodnutie vo veci a svoje tak skutkové, ako i právne závery podrobne rozviedol v dôvodoch svojho rozhodnutia v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. S týmito právnymi závermi, ako i skutkovými závermi sa i krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach odkazuje na tieto závery uvedené v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu. Navyiac krajský súd poznamenáva a to v súvislosti s právnou kvalifikáciou konania, že prvostupňový súd postupoval správne, keď konanie obžalovaného kvalifikoval len v zmysle ust. § 149 ods. 1 Tr. zák. Tak, ako uviedol i prvostupňový súd

v odôvodnení svojho rozsudku, významným podielom na vzniku celej kolíznej situácie sa podieľala i chodkyňa J. X.. Táto chodkyňa mala dostatočný čas reagovať na prichádzajúcu sanitku a mohla zastať ešte pred stredovou čiarou a zabrániť tak dopravnej nehode. Rovnako tak spôsob prechádzania na cestu tak, ako ho popísal i znalec z odboru cestnej dopravy, nebol správny. Je zrejmé i z videozáznamu, že táto chodkyňa sa ani nepozrela smerom doprava, keď vyšla spoza autobusu. Táto skutočnosť, však sama o sebe nebola samotnou príčinou dopravnej nehody. Na vzniku dopravnej nehody sa podieľala i rýchlosť vozidla RZP, ktoré riadil obžalovaný tak, ako to podrobne rozviedol prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia. I keď v danom prípade išlo v prípade obžalovaného o vodiča motorového vozidla so zvláštnymi výstražnými zvukovými znameniami alebo svetlami i tento sa nemôže v cestnej doprave pohybovať svojvoľne.

Podľa § 40 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a zmene a doplnení niektorých zákonov vodič vozidla, ktorý pri plnení špeciálnych úloh používa typické zvukové znamenie doplnené zvláštnym výstražným modrým svetlom alebo červeným svetlom, prípadne i kombináciou (ďalej len „zvláštne výstražné znamenie“), nie je povinný dodržiavať povinnosti a zákazy ustanovené týmto zákonom okrem povinnosti podľa § 3 ods. 2 písm. c) a § 4 ods. 2 písm. a) až e). Vodič vozidla, ktorý pri plnení špeciálnych úloh používa zvláštne výstražné znamenia (ďalej len „vozidlo s právom prednostnej jazdy“), je povinný dbať na potrebnú opatrnosť tak, aby iných účastníkov cestnej premávky neohrozil.

V zmysle citovanej zákonnej normy mal i obžalovaný ako vodič špeciálneho motorového vozidla povinnosti súvisiace vo vzťahu k ostatným účastníkom cestnej premávky. V tejto súvislosti rovnako ako prvostupňový súd i odvolací súd konštatuje, že v prípade jazdy do inkriminovanej križovatky bol vodič - obvinený limitovaný vo vzťahu k rýchlosti okolnosťami tak, ako ich uviedol znalec na hlavnom pojednávaní a týmito okolnosťami boli jednak prechod pre chodcov, vychádzajúci autobus, blízkosť autobusovej zastávky a taktiež na druhej strane cesty i obchodné centrum. Taktiež možno za takýto limitujúci charakter považovať i zábradlie v strede medzi dvoma jazdnými pruhmi, ktoré neumožňovalo obžalovanému vybočiť zo smeru jazdy, kde na jednej strane ho limitoval autobus, na druhej toto zábradlie a obrubník. V neposlednom rade krajský súd akcentuje i tú skutočnosť, že túto križovatku obžalovaný ako skúsený pracovník spoločnosti Falck poznal, kde navyše práve vychádzajúci autobus zo zastávky tak, ako to vyplýva z videozáznamu, zjavne prekryl veľkú časť zorného pola vodiča sanitky. Všetky tieto faktory potom preukazujú záver, ku ktorému dospel i prvostupňový súd, že rýchlosť jazdy obžalovaného v kritickom čase nebola primeraná okolnostiam, ktoré vznikli v cestnej premávke a v plnom rozsahu tiež potvrdzujú záver o tom, že obžalovaný sa dopustil tohto konania vedomou neobstarlivosťou, teda, že vedel, že môže spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí (§ 16 písm. a/ Tr. zák.).

Rovnako tak i v súvislosti s naplnením objektívnej stránky treba konštatovať, že v danej konkrétnej veci je daný príčinný vzťah medzi konaním obžalovaného a vzniknutým následkom, aj keď, ako už bolo konštatované, na tomto následku sa výraznou mierou podieľala i chodkyňa. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že konanie páchatel'a má povahu príčiny i vtedy, keď okrem nej k následku viedlo konanie ďalšej osoby, pretože príčinná súvislosť medzi konaním páchatel'a a následkom sa neprerušuje, ak ku konaniu páchatel'a pristúpi ďalšia skutočnosť, ktorá spolupôsobí pri vzniku následku, avšak konanie páchatel'a zostáva takouto skutočnosťou, bez ktorej by k následku nebolo došlo. Príčinná súvislosť je preto daná i vtedy, keď vedľa príčiny, ktorá bezprostredne spôsobila následok, pôsobila i ďalšia príčina. Každé konanie, bez ktorého by následok nebol nastal, nie je však rovnako dôležitou príčinou následku (zásada gradácie príčinnej súvislosti). Dôležité je, aby konanie páchatel'a bolo z hľadiska spôsobeného následku príčinou dostatočne významnou. Práve z hľadiska gradácie príčinného vzťahu a hodnotenia konania, tak chodkyňa ako i obžalovaný, má krajský súd za to, že prvostupňový súd správne kvalifikoval konanie obžalovaného iba ako porušenie povinnosti a nie porušenie dôležitej povinnosti a to i napriek tomu, že reakcia vodiča tak, ako vyplýva zo znaleckého dokazovania, bola primeraná, avšak jeho rýchlosť jazdy pred vjazdom do križovatky nebola primeraná okolnostiam, ktoré práve v tomto čase sa vyskytli v križovatke.

S poukazom potom na horeuvedené dôvody preto argumentáciu okresného prokurátora o tom, že v danom konkrétnom prípade malo byť konanie obžalovaného kvalifikované ako ods. 2, t.j. porušenie dôležitej povinnosti, považuje krajský súd v danom konkrétnom prípade za irelevantnú s tým, že prvostupňový súd postupoval správne, keď uznal vinu iba v zmysle ods. 1 § 149 Tr. zák.

V súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu, i v tomto smere sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že v danom prípade bolo namieste ukladať i s poukazom na osobu obžalovaného, následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia, pohnútku a závažnosť konania, alternatívny trest. Argumentáciu okresného prokurátora uvedenú v odvolaní, kde tento zvyrazňuje osobitne následky, nemožno považovať za dostačujúcu. Práve okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, miera zavinenia, kde treba zohľadniť i výrazné spoluzavinenie chodkyne, sú tými konkrétnymi skutočnosťami, ktoré potvrdzujú dôvodnosť alternatívneho trestu. V danom konkrétnom prípade, i s poukazom na osobu obžalovaného, ktorý je zamestnaný, má dobré správy o povesti a dobré správy od zamestnávateľa, možno konštatovať, že uloženie peňažného trestu, ako alternatívneho trestu, je správne a aj jeho výmera zodpovedá potrebám tak individuálnej, ako i generálnej prevencie.

V neposlednom rade sa táto argumentácia týka i okolností neuloženia trestu zákazu činnosti. I v tomto smere sa krajský súd stotožňuje s argumentáciou prvostupňového súdu, že v danom konkrétnom prípade, i s poukazom na konkrétne okolnosti prípadu, nie je potrebné ukladať trest zákazu činnosti. V tejto súvislosti krajský súd akcentuje skutočnosť, že vodiči, ktorí používajú vozidlá so zvláštnymi zvukovými a svetelnými znameniami sa častokrát pohybujú v hustej dopravnej premávke, na hraniciach svojich možností a to v záujme záchrany iných ľudských životov. Práve preto často i počítajú s participáciou všetkých ostatných účastníkov cestnej premávky v tom, že títo akceptujú prednosť v jazde týchto motorových vozidiel, či už pri prejazde cez križovatky, resp. pri prekračovaní povolenej rýchlosti a pod. V danom konkrétnom prípade vodič sanitky iba mierne prekročil rýchlosť, pri ktorej by ešte dokázal zabrániť následku, t.j. stretu s poškodenou chodkyňou, kde ako sám znalec uviedol pri rýchlosti 58 km/h by k následku nedošlo. V danom konkrétnom prípade prekročil takúto rýchlosť obžalovaný v podstate o 12 km/h, čo krajský súd nepovažuje za také mimoriadne prekročenie rýchlosti, ktoré by bolo potrebné hodnotiť ako závažné porušenie dopravných predpisov. Hoci je nepochybné, že práve táto skutočnosť sa na vzniku následku podieľala, nie je podľa názoru krajského súdu táto skutočnosť, dostačujúca, aby bolo potrebné vplývať na obžalovaného i trestom zákazu činnosti. Práve naopak i s poukazom na hodnotenie zamestnávateľa, ktorý hodnotí obžalovaného ako dobrého pracovníka, je potrebné toto vziať v úvahu s tým.

S poukazom potom na horeuvedené dôvody, keďže senát Krajského súdu v Banskej Bystrici sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu a to tak ohľadne viny, ako i trestu, bolo potom potrebné odvolanie tak obžalovaného, ako i okresného prokurátora zamietnuť ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny ďalší opravný prostriedok.